

[Albrechtsen]

en lynprocedure slæbe Danmark for EF-Domstolen og få Danmark dømt.

Jeg synes, det bør stå klart her straks fra debattens begyndelse, at dette er indholdet. Denne garanti strider fundamentalt imod selve ideen og konstruktionen i denne pakke. Det kan ikke opnås, og derfor vil denne pakke aldrig kunne blive acceptabel for dem, der i dag siger nej til den her i folketinget.

Kent Kirk (KF):

Mange af os danskere sagde ja til dansk medlemskab af EF i 1972, fordi vi fandt, at Danmark dermed aktivt kunne bidrage til at sikre en fredelig og demokratisk udvikling i Europa. Samarbejdet har til fulde opfyldt disse forventninger, og man kan med rette betegne EF-samarbejdet som det mest succesfulde fredsarbejde, den europæiske befolkning på noget tidspunkt i historien har etableret.

Blandt andre grunde til at sige ja til dansk medlemskab skal nævnes den fælles landbrugspolitik, den fælles fiskeripolitik og Romtraktatens bestemmelser om at skabe et stort europæisk hjemmemarked. Vi må konstatere, at alle vore forventninger på disse områder ikke er fuldt indfriet. Det skyldes ikke for meget samarbejde, men tværtimod for lidt samarbejde, kombineret med muligheden for at blokere for de nødvendige løsninger i EFs Ministerråd.

EFs opbygning som et internationalt rets-samfund sikrer dog, at konflikter mellem medlemslandene kan løses. F.eks. ville en konflikt inden for transportområdet som den, Norge i øjeblikket har konfronteret Danmark med, være utænkelig i EF, fordi der findes retsregler i EF. Meget er nået, men de udfordringer, de europæiske lande i dag står over for, har en anden karakter, end da vi trådte ind i Fællesskabet i 1973. Romtraktaten trænger på en række områder til at blive moderniseret, og det er i lyset af Romtraktatens præambel, hvor medlemslandenes befolkninger har tilsagt hinanden at arbejde for et stadig snævrere samarbejde mellem de europæiske folk, at medlemslandenes regeringer har fremsat forslag om, hvordan EF kan moderniseres, således at vi kan møde fremtidens udfordringer.

De alt for mange arbejdsløse i EF-landene kan med rette stille krav til deres politikere

om, at de bruger ressourcerne på en sådan måde, at der skabes økonomisk vækst og dermed virkelige arbejdspladser. Har vi brugt vore ressourcer rigtigt? Er det rigtigt, når vi fordyrer vore produkter med mellem 7 og 10 pct., fordi EFs hjemmemarked ikke fungerer tilfredsstillende? Er det rigtigt, at vi bruger ca. 100 mia kr. om året til unødvendig grænsekontrol? Er det rigtigt, at enhver arbejdstager i EF-landene skal arbejde en uge gratis for at betale de ekstraomkostninger, den manglende konkurrence påfører varerne? Enhver ansvarlig politiker, uanset om vedkommende er valgt i Irland, Vesttyskland, Frankrig eller Danmark, må komme til den konklusion, at vi misbruger det europæiske samarbejdes muligheder.

Derfor er der et så stærkt ønske i EF-landene om at forbedre og modernisere samarbejdet, og derfor tog den vesttyske udenrigsminister Genscher og den italienske udenrigsminister Colombo i 1982 initiativ til at sætte skub i Fællesskabet. Derfor fulgte den franske præsident Mitterrand initiativet op i 1984 og foreslog regeringscheferne at nedsætte et udvalg med deres personlige repræsentanter for at analysere, hvordan problemerne i et moderne Europa kan løses i fællesskab. Dette initiativ førte til regeringskonferencen, en konference, hvor alle medlemslandene benyttede deres ret til at komme med forslag, og det må siges, at mange af forslagene var meget vidtgående.

Vi finder i det konservative folkeparti, at regeringen har grebet denne konference rigtigt an ved at inddrage alle folketingets partier i markedsudvalget i forhandlingerne. Det har dog været en stor skuffelse for os at se et socialdemokrati, som ikke ville tage et medansvar og dermed styrke Danmarks muligheder under forhandlingerne.

På trods af dette er det lykkedes for regeringen at undgå at blive isoleret på et tidligt tidspunkt, og efterfølgende er det lykkedes for regeringen på det afgørende topmøde i Luxembourg at få de danske synspunkter stærkt repræsenteret i Rådets konklusioner.

Vi finder, at regeringen har opnået et endog ekstraordinært godt resultat, og de sidste dages debat i aviserne viser, at socialdemokrater rundt omkring i landet, som har indsiget i EF-forholdene, giver mig ret i denne konstatering.